

Over de bedelingen

Het woord „bedéling” komt alleen voor in Ef. 1 : 10; 3 : 2 en Col. 1 : 25 van de Statenvertaling, als weergave van „oikonomia”. De Nwe Vertaling gebruikt dit woord „bedéling” niet.

Zie hier een lijst van de teksten, waar „oikonomia” en „oikonomos” in voorkomen:

Oikonomia

	Statenvertaling	Nieuwe Vertaling
Luk. 16 : 2	rentmeesterschap	beheer
16: 3	, ,	rentmeesterschap
16: 4	, , ,	, , ,
1 Kor. 9 : 1'7	uitdeling	taak
Ef. 1 : 10	bedéling	ter voorbereiding
3: 2	, ,	bediening
3: 9	gemeenschap	ḡ,
Kol. 1 : 25	bedéling	, , ,
1 Tim. 1 : 4	stichting	leiding'

Oikonomos

Luk. 12 : 42	huisbezorger	rentmeester
16: 1	rentmeester	, , ,
16: 3	, , ,	, , ,
16: 8	, , ,	, , ,
Rom. 16 : 23	, , ,	(stads)rentmeester
1 Kor. 4 : 1	uitdeler	aan wie het beheer is toevertrouwd
4: 2	, ,	beheerder
Gal. 4 : 2	verzorger	toezicht
Tit. 1 : 7	huisverzorger	beheerder van het huis
1 Petr. 4 : 10	uitdeler	rentmeester

In het begin van onze jaartelling was een „oikonomos”, in het dagelijkse leven, meestal iemand (gewoonlijk een slaaf), die door de „huisvader” belast was met het beheer van het huishouden en het opzicht over het dienstvolk.

De Rabbi's noemden hem een „ben baïth”, naar Gen. 15 : 3 waar die uitdrukking in de St. Vert. nagenoeg letterlijk vertaald wordt door „zoon van mijn huis”, en in de Nwe Vert. door „onderhorigen”. Naar zulk een slaaf verwijst overigens Matt. 24 : 45: „Wie is dan de trouwe en verstandige slaaf, die de heer over zijn dienstvolk gesteld heeft. . . .”. Zo lezen we ook in Luk. 12 : 43 (verwijzende naar de „huisbezorger” of „rentmeester” van vers 42): „Zalig die slaaf, die

zijn heer bij zijn komst zo bezig zal vinden". Deze betekenis „rentmeester" (en „rentmeesterschap") is ook zeer duidelijk in Luk. 16 : 1, 2, 3, 4, 8.

Rom. 16 : 23 zegt dat Erastus „rentmeester" was van Korinthe. Dit woord heeft hier dus een bredere betekenis en staat in verband met de financiële zaken van die stad.

In de andere schriftplaatsen gaat het niet meer over stofelijke dingen, doch over geestelijke. Paulus was een dienaar van Christus aan wie het „beheer" was toevertrouwd van de geheimenissen (verborgenheden) Gods. Dergelijke „beheerders" moesten betrouwbaar zijn (1 Kor. 4 : 1, 2).

In 1 Kor. 9 : 16, 17 duidt de Apostel de verkondiging van het Evangelie aan door het woord „oikonomia" (uitdeling, taak). Aan Titus schreef hij, dat een opziener onberispelijk moet zijn als Gods „beheerder" (Tit. 1 : 7) *1). Petrus zegt dat ieder, naar de genadegave die hij reeds heeft ontvangen, een goede „rentmeester" moet zijn „over de velerlei genade Gods" (1 Petr. 4 : 10).

Men ziet uit dergelijke schriftplaatsen, dat God in zekere zin beschouwd wordt als de grote „Huisvader", die het „beheer" over zijn heilsgoederen aan sommigen toevertrouwd.

Deze gedachte vindt men ook in de oude Joodse geschriften, die bv. Ps. 24 : 1 aanhalen: „Des Heren is de aarde en haar volheid, de wereld en die daarop wonen". Verwijzende naar Num. 12 : 7, beschouwden ze Mozes als „beheerder van Gods „huis": „Niet aldus mijn knecht Mozes, vertrouwd als hij is in geheel mijn huis".

Gelet op vorenomschreven betekenissen van „oikonomia" en „oikonomos" kan men daaruit ook verstaan wat het woord „bedéling" beduidt in Ef. 1 : 10; 3 : 2, 9 en Kol. 1 : 25.

Ef. 3 : 2, 9 staan in verband met hetgeen Paulus reeds gezegd had in 1 Kor. 4 : 1, 2; 9 : 16, 17, namelijk dat hij, als dienaar van Christus „beheerder" was van de verborgenheden Gods. Doch in Ef. 3 : 2, 9 spreekt hij meer in het bijzonder over de nieuwe opdracht, die hij toen had gekregen, betreffende het bekendmaken van DE verborgenheid, die deel uitmaakte van de algemene verborgenheid van Christus (v. 4). In Kol. 1 : 25 komt hij hierop terug, en zegt dat door die „bediening", door het bekend maken van deze grote verbor-

*1) In de St. Vert. en de Nwe Vert. wordt er „huis" bijgevoegd. Waarschijnlijk meenden de vertalers dat het ging over het „huis Gods" in de zin van „gemeente". Men kan dit aanvaarden op grond van de parallelle plaats 1 Tim. 3 : 2-5, en in het bijzonder omdat Paulus de tegenstelling maakt tussen „eigen huis" en „gemeente Gods". (v. 5).

genheid, het Woord Gods *voleindigd* werd (werkwoord „pléroo” = volmaken, vervullen), Die grote verborgenheid betreft de volmaakte gemeenschap met Christus in zijn verheerlijkte positie, het lid zijn van het Lichaam waarvan Hij het Hoofd is. Ook Ef. 1 : 9 en 10 handelen hierover, dus over zijn „bediening” of „beheer” van de volheid (plêrôma) der tijden (kairôn – tijdperken), om onder één Hoofd te brengen in Christus, alle de dingen die in de hemelen en op de aarde zijn.

Die bijzondere bediening van Paulus begon nà het tijdperk der Handelingen, want eerst dan werd hem de grote verborgenheid geopenbaard. Het is in deze zin dat de gedachte van „tijd” in verband kan staan met „bedéling” (bediening, beheer). Inderdaad, het woord „oikonomia” duidt op zichzelf *geen tijdperk* aan. Men kan alleen zeggen, dat Paulus’ „bedéling” (beheer) – in verband met de grote verborgenheid – begon na de terzijdestelling van Israël als Gods bijzonder volk.

Die „bedéling” (dat „beheer”) betreft het volle heil Gods, het einddoel van de weg des heils. God wil – door middel van zijn geestelijke „rentmeesters” – alle mensen leiden om tot dit doel te komen. Die leiding begint bij de „natuurlijke” mens en eindigt bij het volmaakt zijn in Christus. Ze voert dus de mens door de gehele weg des heils.

Voor elke positie op die weg is er een geestelijk rentmeesterschap. De twaalf Apostelen der besnijdenis hadden vooral het beheer over hetgeen in verband staat met de wedergeboorte. In de tijd van de Handelingen hadden de gelovigen bijzondere genadegaven ontvangen, en moesten elkander daarmee dienen „als goede rentmeesters” (1 Petr. 4 : 10). Paulus had daarbij het beheer van de verborgenheden betreffende de rechtvaardiging en de verzoening, waarover hij ook in Rom. 16 : 25 spreekt. Na de tijd der Handelingen kwam daarbij nog zijn beheer in verband met de grote verborgenheid en de positie der volmaaktheid in Christus. Paulus had dus een volledig „rentmeesterschap”, betreffende al de sferen van Gods heil, en daarom kon hij zeggen dat hij „ieder mens” kon terechtwijzen en onderrichten in alle wijsheid (Kol.

*) Ten onrechte denkt men soms te veel aan „tijdperk” als er gehandeld wordt over een „bedéling”. „Oikonomia” is een „beheer”, dus een **functie**, die gedurende een tijdperk kan uitgeoefend worden, op een bepaalde tijd kan beginnen of eindigen. In het algemeen schijnt „beheer” (en „beheerder” voor „oikonomos”) beter geschikt. Het beheer is **over** of **in verband met** iets, en **ten gunste van** iemand.

1 : 28). Hij kon, als algemene beheerder van Gods heil, tot ieder mens de boodschap richten, die aan de geestelijke positie van die mens was aangepast, om hem verder te leiden.

Laat ons er aan herinneren, dat hij ook tot de heidenen sprak en, door te wijzen op God als Schepper (Hand. 14 : 15-17 en 17 : 23, 24), hun de „deur des geloofs” opende (14 : 27).

Gedurende zijn laatste jaren had Paulus dus een zeer algemeen beheer (bedéling, bediening), dat eigenlijk vier onderdelen omvatte, die aangepast waren aan de vier geestelijke posities waarin zich de mens kan bevinden: als natuurlijke mens, als wedergeborene, als in Christus gerechtvaardigde en als in Christus volmaakte. Zo kan men dan zeggen, dat er - in hetzelfde tijdperk - tegelijkertijd vier „bedélingen” werden waargenomen. En deze bedieningen kunnen gedurende het gehele tegenwoordige tijdperk (waar Israël niet Gods volk is) voortgezet worden door hen die Paulus navolgen, door de vertrouwde mensen, die bekwaam zijn ook anderen te onderrichten, waarover Paulus handelde in 2 Tim. 2 : 2.

In de toekomstige aïon kunnen de twaalf opgestane Apostelen door het „richten” van de twaalf stammen, als „rentmeesters” beschouwd worden en de bekeerde natie Israël - in haar functie van zichtbare Gemeente des Heren - als „rentmeester”, die de volken zal voeren tot de wedergeboorte en de rechtvaardiging door geloof. Mogelijk hebben dan de (reeds verheerlijkte) leden van het Lichaam, waarvan Christus het Hoofd is, een „rentmeesterschap” betreffende de volmaaktheid. Hierop kan Ef. 2 : 7 wijzen: „om in de komende aïonen de overweldigende rijkdom zijner genade te tonen naar (zijn) goedertierheid over ons in Christus Jezus”. Dit „tonen” kan geschieden door middel van die leden.

Reeds in het O.T. was er sprake van de drie eerste posities, want er leefden toen mensen die niet in God geloofden, anderen die reeds wedergeboren waren (want de Jood Nicodemus, als leraar van Israël, had reeds moeten weten dat iemand „uit de Geest” kon geboren worden, (Joh. 3 : 10), en enkelen (waarbij in de eerste plaats Abraham) die als rechtvaardigen voor God gerekend werden. Voor het „rentmeesterschap” in verband met de wedergeboorte, gebruikte God reeds de profeten, en later de Here Jezus en de Apostelen der besnijdenis. In het O.T. was God zelf de „Beheerder” in verband met de rechtvaardiging. Het was echter eerst door Paulus’ bediening gedurende het tijdperk der Handelingen, dat de individuele weg tot die positie der rechtvaardiging wijd geopend werd, en velen reeds „met Abraham” konden gezegend worden. In deze zin kan men zeggen, dat „de bedéling” der rechtvaardig-

ging door geloof, door Paulus bediend, in de loop van de tijd der Handelingen begon. Na die tijd gaat ze (zoals die van het geloof in God als Schepper en van de wedergeboorte) nog door, en haar doel zal door de massa mensen bereikt worden aan het einde van de toekomstige aioon. Al de gerechtvaardigden zullen dan - door het feit dat ze een verheerlijkt lichaam zullen hebben - ongedeerd door de wereldbrand heen komen, tot in de aioon van de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Zoals reeds gezegd, begon de „bedéling” der grote verborgenheid nà de tijd der Handelingen en zal doorlopen tot het volle heil bereikt is door alle mensen, aan het einde der laatste aioon, in de „volheid der tijden”, wanneer God alles in allen zal zijn. Zie in dit verband Ef. 1 : 10-12 en 1 : 23, alsmede Ef. 3 : 9, 11.

Het bovenstaande kan men als volgt op overzichtelijke wijze voorstellen:

DE VERSCHILLENDE „BEDELINGEN”

De aionen, die vóór ons waren Pred. 1 : 10	De tegen- woordige aioon	De toekomstige aioon	De aioon der aionen		
	Bedéling der volmaaktheid			God alles in allen	
	Bedéling der rechtvaardiging				
	Bedéling der wedergeboorte				
	Bedéling voor de natuurlijke mens				
	Tijd- perk Hande- lingen	T e - genw. tijd- p e r k			

Door stippelijnen hebben we willen aanduiden (zonder precies het begin of het einde te bepalen), dat er reeds in oude tijden wedergeborenen en gerechtvaardigden waren: dat er natuurlijke mensen, wedergeborenen en gerechtvaardigden zullen zijn in de toekomstige aioon: en ook nog gerechtvaardigden in de laatste aioon. De volmaaktheid wordt slechts door de massa bereikt als Gods heilsplan tot zijn einddoel is gekomen, nà de aionen.

Vanaf het einde van het tijdperk der Handelingen is er een beheer (bediening, bedding) van de vier onderdelen van Gods volle genade en heil.

We hebben echter nog niets gezegd over Gal. 4 : 2 en 1 Tim. 1 : 4. De eerste tekst handelt over het „beheer” betreffende de wedergeborene, die nog slaaf der zonde is, om dit onmondig „kind van God” te leiden tot rechtvaardiging en zoonschap. In 1 Tim. 1 : 4 is er sprake van het „beheer” (van Gods heil), toevertrouwd aan Paulus (en Timotheus) om de gelovigen verder te leiden op de weg des heils en des geloofs. Al wordt hier de term „oikonomia” gebruikt, toch zijn de vertalingen „stichting” en „leiding” begrijpelijk, want door dit beheer was er „stichting” en „leiding”.

In het voorgaande hebben we vooral gelet op het verband tussen de „bedelingen” (in de zin van het „beheer” van Gods heil) en de geestelijke posities van individuele personen. We hebben gezien, dat het woord „oikonomia” zelf geen tijdperk aanduidt, doch dat een „beheer” soms op een bepaalde tijd kan beginnen (zoals b.v. het beheer van Paulus in verband met de grote verborgenheid) en plaats hebben gedurende een zekere tijd.

In deze zin kan men spreken over een „Pinkster-bedéling”, gekenmerkt door bijzondere genadegaven. We hebben reeds 1 Petr. 4 : 10 vermeld, waar de woorden „als goede rentmeesters (beheerders) over de velerlei genade Gods” inderdaad in verband staan met het beheer van dergelijke gaven. Dit beheer begon met Pinksteren en eindigde einde Handelingen. Het duurde dus een bepaalde tijd. Maar ook in dit geval duidt het woord „bedéling” (beheer) zelf die tijd niet aan. Die gaven zullen terugkomen na Israëls herstel als Gods bijzonder volk en in de toekomstige aïoon regel zijn. En die tijden kan men zeker niet door „Pinkster-bedéling” aanduiden, in de zin van een tijdperk, doch alleen in de zin dat er gaven beheerd zullen worden, die reeds met Pinksteren bestonden.

De tijdsbepalingen hangen af van de positie van het volk Israël. Met Pinksteren had de zichtbare gemeente van Christus kunnen beginnen, gevormd door het bekeerde volk Israël. En ook nog gedurende de tijd der Handelingen. Na de terzijdestelling van Israël, einde Handelingen, hielden de geestelijke genadegaven op, daar ze tekenen waren geweest van de nabijheid van het Koninkrijk. Toen de nabije komst van het Koninkrijk niet meer verwacht werd, begon de „bedéling” (het beheer) betreffende de grote Verborgenheid: terwijl de beheren betreffende de rechtvaardiging door geloof, de wedergeboorte en in verband met ongelovigen nog steeds doorgingen.

Het is dus de positie van het volk Israël, die dergelijke tijdperken bepaalt en die verandering te weeg brengt in de wijze waarop God zijn heil laat „beheren” om zijn algemeen voor-nemen te verwezenlijken.

Verder zullen we een en ander zeggen over de traditionele uitdrukkingen „oude bedéling” en „nieuwe bedéling”. Men hecht dan aan het woord „bedéling” een andere betekenis, namelijk die van een bepaalde verschijningsvorm van Gods *plan des heils*. Men kan zeggen dat God de wereld „bestuurt” op een andere wijze in tijden waar Israël zijn bijzonder volk is, dan in tijden waar Israël terzijde gesteld is. We zouden daarom in dergelijke gevallen beter spreken over een algemeen bestuur Gods, dan van een „bedéling”.

Een dergelijk nieuw algemeen wereldbestuur - zonder Israël - begint na het tijdperk der Handelingen en eindigt kort vóór het einde van de tegenwoordige aioon. Die wijze van bestuur gaat dus niet door in de volgende aioon, waar Israël opnieuw Gods volk is. Doch de bedélingen (beheren) van Gods genade, in verband met de geestelijke posities der individuele mensen, gaan wel door.

In verband met het gebruik van de term „oikonomia” in 1 Tim. 1 : 4 werd soms voorgesteld hier te lezen: „de geloofs-bedéling Gods”, in plaats van: „door God gegeven leiding in geloof”. We hebben hierboven reeds gezien dat het woord „leiding” inderdaad geen letterlijke vertaling, doch daarom niet volkomen verkeerd is. Letterlijk vertaald, zegt de Griekse tekst: „Gods beheer dat (is) in geloof”. Paulus schrijft aan Timotheus, beginnende in vers 3, dat hij hem vroeger had aangeraden te Efese te blijven om sommigen te bevelen geen andere leer te brengen (dan degene die hij reeds had ontvangen van Paulus), noch zich bezig te houden met fabels en geslachtsregisters doch veeleer met Gods beheer, hetwelk is in geloof. Wat de Apostel meent met het „brengen van een andere leer”, legt hij uit in de verzen 6- 11. Het betreft een verkeerde toepassing van de Wet. Daar tegenover stelt hij de leer, die hij zelf had verkondigd, onder meer in verband met de gerechtigheid *door het geloof*, het „beheer” in verband met het geloof in Christus. In deze brief spreekt hij niet over de grote Verborgenis, want blijkbaar had Timotheus zich vooral bezig te houden met groepen gelovigen, die moesten onderwezen worden in verband met de posities der wedergeboorte en der rechtvaardiging.

Zoals reeds gezegd, ging het beheer (de „bedéling”) betreffende die posities nog door na het tijdperk der Handelingen. De lokale gemeenten waren voorzeker samengesteld uit gelovigen, die nog niet goed vertrouwd waren met de leer van Paulus, betreffende de rechtvaardiging door geloof, en die behoefte hadden aan „opzieners”, „diakenen” en „oudsten”.

Dat het beheer, betreffende de hogere Abrahamietische ze-

geningen en de rechtvaardiging door geloof toen nog door-
ging, blijkt uit de brief aan Titus, die in dezelfde periode werd
geschreven. Paulus schrijft: „aan Titus, mijn waar kind krach-
tens (ons) gemeenschappelijk geloof” (N. Vert.) De Griekse
tekst zegt letterlijk: „aan Titus waar kind naar gemeen ge-
loof”.

Wat bedoelt Paulus met dit „gemeenschappelijk” of „ge-
meen” (St. V.) geloof? Reeds in v. 1 schreef hij: „een Apostel
van Jezus Christus naar (het) geloof der uitverkorenen Gods
en de volle kennis der waarheid”. In de verzen 2 en 3 verwijst
hij naar de verkondiging die **hem** is toevertrouwd. In 3 : 5, 6
handelt de Apostel over „het bad der wedergeboorte en der
vernieuwing door de Heilige Geest... . . opdat wij, gerecht-
vaardigd door zijn genade.. . .” We menen dat het geloof
waarover Paulus hier handelt meer in het bijzonder het ge-
loof in Christus, dat voert tot de rechtvaardiging t.o.v. God.
Het is voorzeker geen vaag „gemeen” of „algemeen” geloof,
doch een bepaald geloof, dat Titus (en anderen) met hem ge-
meen had.

De woorden „gemeenschappelijk” en „gemeen” zijn de ver-
talingen van „koinos”. In Hand. 2 : 44 en 4 : 32 „hadden
alles gemeenschappelijk” in Judas 3 „gemeenschappelijk heil”
is dit woord terecht vertaald door „gemeenschappelijk”. In
Hand. 10 : 14, 28 en 11 : 8 wordt het door „onheilig” ver-
taald, in Rom. 14 : 14 en Hebr. 10 : 29 door „onrein”. Het
werkwoord „koinoo” heeft steeds de betekenis van „onrein
(of onheilig) maken”. Zie b.v. Matt. 15 : 11, 18. In deze zin
is „koinos” (gemeen) tegengesteld aan „onrein”. Doch, voor-
zeker heeft het in Titus 1 : 3 niet de betekenis van „onrein”.
Waar het hier een bepaald geloof betreft, moeten we dus de
betekenis „gemeenschappelijk” vasthouden, door al de nieu-
were vertalingen (in verschillende talen) aanvaard.

De „bedéling”, het beheer, betreffende de rechtvaardiging
voor God door geloof, ging dus door, al was er — door de
terzijdestelling van Israël — een grote verandering in de wijze
waarop God zijn voornemen des heils realiseerde. De bijzon-
dere genadegaven, die een teken waren van de nabijheid van
het Koninkrijk, hielden op, en de Israëliet kon niet langer re-
kenen op nationale voorrechten. Doch hij kon als individuele
mens, evenals de niet-Israëliet, door het geloof gerechtvaard-
igd worden. Men kan dus zeer goed spreken over een be-
déling” des geloofs”, die na de periode der Handelingen be-
gon, in de zin dat alle **zichtbare** dingen toen wegvielen en
alle „beheren” — zowel die betreffende de wedergeboorte en
de rechtvaardiging als die van de volmaaktheid in Christus
— alleen handelen over geloof. Doch in die drie geestelijke

posities is er verschil van geloof, of, beter gezegd, reikt het geloof min of meer ver: er is b.v. geloof in God als Schepper, geloof dat Jezus is de Christus en geloof in de verheerlijkte Christus-Jezus.

Tenslotte nog enkele woorden in verband met de uitdrukking „Oude Bedéling” en „Nieuwe Bedéling”. Deze onderscheiding werd reeds in oude tijden gemaakt naar aanleiding van Jer. 31 : 31, 32, waar het nieuw „verbond” (berith), dat de Here zou tot stand brengen voor „het huis van Israël en het huis van Juda”, gesteld wordt tegenover het Sinaïtische, oude „verbond”. Men kan zeggen dat, door die twee „verbonden”, Gods beheer van zijn heil en genade zich op twee verschillende wijze manifesteert. In deze zin zouden de uitdrukkingen „oude-” en „nieuwe bedéling” niet volkomen te verwerpen zijn. En waar beide „verbonden” voor Israël, op een bepaalde tijd worden tot stand gebracht, staat de term „bedéling” (beheer) ook hier in verband met een tijd.

Men moet er echter op letten dat deze twee „verbonden” Gods eigenlijk eenzijdige *beschikkingen* zijn, die beloften inhouden betreffende de toekomst van Israël als volk en natie. ¶ Wil men dus van „oude bedéling” spreken, dan gaat het over Gods *beheer* (door middel van Mozes) ten gunste van zijn uitverkoren volk Israël vóór de komst (in vernedering) van de Messias. En dit beheer had tot doel dit volk te leiden tot een nationale bekering en wedergeboorte. Door het offer van Christus aan het kruis, had het nieuwe „verbond” (beschikking) voor Israël toen reeds spoedig in werking kunnen treden. De Here Jezus en de twaalf Apostelen der besnijdenis hadden een nog krachtiger beheer in verband met dit nieuwe „verbond” voor Israël.

In de tweede of derde eeuw - toen men geen rekening hield met het bijzonder onderwijs van Paulus - werd de anti-schriftuurlijke gedachte aanvaard, dat „de Kerk” de plaats had ingenomen van Israël ¶, en hierdoor ontstond een algemene verwarring. Steunende op die foutieve basis, beweerde men dat de „verbonden” eigenlijk „de Kerk” betroffen (ten minste het goede dat er in voorkomt), en onderdelen waren van het éne en onveranderlijke „genadeverbond” dat God met de mensen in het algemeen had gesloten ¶.

¶ Zie, ook in verband met het volgende, onze brochure over **De Verbonden en de Wet**.

¶)Zie **Het Christendom gedurende de eerste eeuwen**.

¶ Zie meer in het bijzonder het Aanhangsel van **De Verbonden en de Wet**.

Er is natuurlijk een kern van waarheid in deze opvatting. In Gods algemeen *voornemen* des heils en der genade, neemt dit volk Israël een zeer belangrijke plaats in. De „verbonden” (beschikkingen) voor Israël hadden tot doel dit volk geschikt te maken om de bijzondere opdracht, in verband met zijn uitverkiezing uit te voeren, namelijk zijn „beheer” ten gunste van de volken in het algemeen. Doch dit neemt niet weg, dat die beschikkingen *alleen* voor *Israël* werden tot stand gebracht, al zijn de zegeningen die er uit voortvloeien ook bestemd voor niet-Israëlieten.

Volgens de Schrift moet men dus goed onderscheiden tussen Gods algemeen *voornemen* des heils – dat reeds in Gen, 1 begon verwezenlijkt te worden en, niettegenstaande de val van Adam, doorging, zoals in het bijzonder blijkt uit de belofte van het Zaad der vrouw – en de „verbonden” (beschikkingen) voor Noach, Abraham en het volk Israël. Er is geen sprake van een algemeen *verbond* der genade, wel over een algemeen *voornemen*, dat zich uitstrekt over de aionen (Ef. 3:11 en zie ook 2 Tim. 1 :9).

We menen daarom dat de uitdrukkingen „oude” en „nieuwe bedéling” de zaken niet verhelderen, ze staan te nauw in verband met het oude en het nieuwe „verbond” (beschikking).

Buiten het beheer Gods betreffende het volk Israël, beheer dat zich in een bijzondere vorm voordeed bij het tot stand brengen van zijn beschikkingen voor Israël, was er voorzeker ook een beheer voor de mensen in het algemeen. In onze overzichtelijke voorstelling hebben we aangeduid, dat er inderdaad reeds „bedélingen” (beheren) waren betreffende: de staat van de natuurlijke mens, de individuele wedergeboorte en de individuele rechtvaardiging voor God. Er waren dus reeds „bedélingen” (beheren) van verschillende soort vóór de beschikkingen voor Israël.

Alles wordt veel helderder, indien men zich houdt aan de schriftuurlijke betekenis der woorden. Een „verbond” (berith, diathèkè) Gods is een beschikking Gods voor een bepaalde, uitverkoren mens of voor het bepaalde, uitverkoren volk Israël. Het omvat een belofte voor die mens of dat volk in het bijzonder (al kunnen anderen er ook door gezegend worden). Een „bedéling” (oikonomia) is een *beheer* en betreft, in de Schrift, een boodschap die gericht is tot een bepaalde groep mensen. Beide beschikkingen en beheren hebben tot doel de verwezenlijking van Gods éne heilsvornemen. Men zou daarom moeten vermijden het woord „verbond” te gebruiken in verband met dit algemene *voornemen*, en dus niet moeten spreken over algemeen „genade- *verbond*”. Het voor-

nemen Gods is geen verbond (beschikking) en ook geen beheer. Doch, door middel van de beschikkingen Gods (vooral t.o.v. Abraham en het volk Israël) en door het beheer van zijn heil en genade, werkt God zijn voornemen uit in de loop der eionen.

Een „verbond” (beschikking) kan ook niet gelijk gesteld worden met een beheer. Wel kan een beschikking Gods de belofte omvatten van een bepaalde wijze van beheer. Zo b.v. de nieuwe beschikking voor Israël, die de belofte inhoudt van een nieuw hart en een nieuwe geest. Door die nieuwe beschikking zal God Israël op een nieuwe wijze beheren en zal Israël, als volk en natie, dan een beheer hebben t.o.v. de volken.

We menen, dat het verschil in opvatting bij de Arminianen, Calvinisten, Lutheranen, Methodisten, Pelagianen, Socianen, enz. ten dele het gevolg is van de grondfout „de Kerk” te beschouwen als Israël vervangende en van de daaruit voortvloeiende verwarring tussen het algemeen heilsvoorne-
men Gods – dat *alle mensen* betreft – de (oude en nieuwe) „verbonden” – die alleen voor het volk Israël opgericht zijn en het beheer in verband met de rechtvaardiging door geloof, dat alleen degenen betreft die „in Christus” zijn.